

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/101/2015
Identifikačné číslo spisu: 6015200030
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015200030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana v právnej veci žalobcu: TREMA SK s.r.o., IČO: 46 860 801, so sídlom Kragujevská č. 389, Žilina 010 01, zast.: Mgr. Karol Haľapka, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Drieňová č. 34, 821 02 Bratislava, proti žalovanému: Daňový úrad Banská Bystrica - pobočka Zvolen, so sídlom J. Kozáčeka č. 2180/38, 960 99 Zvolen, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu do trov konania a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. apríla 2015 č.k. 23S/7/2015-32, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. apríla 2015 č.k. 23S/7/2015-32 v časti trov konania mení tak, že žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov prvostupňového konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 296,44 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 70,-- €.

Vo zvyšnej časti rozsudok p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 177,86 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Listom označeným ako Oznámenie č. 9614401/5/4758267/2014/An z 22.10.2014 (ďalej na účely rozsudku „napadnutý úradný list“ - č.l. 3) žalovaný ako prvostupňový finančný orgán konajúci na základe zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež na účely rozsudku „Daňový poriadok“) oznámil žalobcovi, že nakoľko žalobca neumožnil vykonať daňovú kontrolu, tak nastúpili účinky predpokladané v ustanovení § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov

(ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 222/2004 Z.z."), t.j. zanikol nárok žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu.

Podľa § 79 ods. 6 veta posledná zák. č. 222/2004 Z.z. v znení relevantnom na preskúmanú vec platí, že ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca a to vo výške, v akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní.

Podľa § 46 ods. 9 písm. c) Daňového poriadku v citovanom znení daňová kontrola je ukončená dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného prepisu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

2. Proti tomuto úradnému listu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu z 09.01.2015.

B)

3. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 13. februára 2015 č.k. 23S/7/2015-16 konanie vo veci zastavil v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku žalobcom ako poplatníkom, aplikujúc ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Podľa záznamu o zložení účtarne Krajského súdu v Banskej Bystrici bola dňa 20.02.2015 zložená na jeho účet platba 70 € od žalobcu, ktorá bola spárovaná dňa 26.02.2015. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 18. marca 2015 č.k. 23S/7/2015-22 zrušil svoje uznesenie zo dňa 13. februára 2015 č.k. 23S/7/2015-16.

C)

4. Krajský súd v Banskej Bystrici ako prvostupňový súd preskúmal napadnutý úradný list ako aj postup žalovaného v konaní, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní v zmysle § 250g O.s.p. dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, preto napadnutý úradný list zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v zmysle § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

5. S poukazom na dotknuté ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Daňového poriadku ako aj zák. č. 222/2004 Z.z., krajský súd vyslovil právny názor v súlade so žalobcom, že nepostačuje len konštatovanie zániku nároku s poukazom na citované ustanovenia zák. č. 222/2004 Z.z. (najmä § 79 ods. 6) a Daňového poriadku bez toho, aby správca dane nekonkretizoval (neodôvodnil), v čom spočíva neumožnenie vykonať daňovú kontrolu.

6. Ďalej krajský súd poukázal na to, že nakoľko sa Úradný záznam o ukončení a výsledku daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti u žalobcu dňa 24.10.2014 (ďalej na účely rozsudku len „úradný záznam“) žalobcovi nedoručuje, potom žalobca ako daňový subjekt nemá možnosť proti záverom konštatovaným v úradnom zázname, ktoré sa stávajú podkladom pre Oznámenie, brojiť.

V dotknutom prípade správca dane v podstate rozhodol o nároku daňového subjektu, avšak nevydal o tom rozhodnutie. Takýto postup krajský súd nepovažoval za súladný s ustanovením § 63 ods. 1 Daňového poriadku, v zmysle ktorého ukladať povinnosti alebo priznávať práva možno len rozhodnutím.

7. Na uvedenom základe krajský súd dospel k zrušujúcemu záveru z dôvodu nahradenia úradného listu

riadnym rozhodnutím. Podľa krajského súdu by bolo v rozpore so stavom právnej istoty ponechať v platnosti takýto úradný list, ktorý považuje žalovaný za postačujúce.

III.

Odvolanie žalobcu/žalovaného/ stanoviská

A)

8. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 17.06.2015 (č.l. 37) proti rozsudku krajského súdu žalovaný v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania: rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

9. Odvolacie námietky žalobcu v stručnom prehľade:

- žalovaný zopakoval podrobne skutočnosti odvolaciemu súdu dostupné z pripojeného daňového spisu,
 - zákon v neukladá správcovi dane povinnosť vydať rozhodnutie o zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu,
 - zánik práva upravuje daňový poriadok v ustanoveniach
 - o § 69 (zánik práva vyrubiť daň),
 - o § 84 (zánik daňového nedoplatku) a
 - o § 85 (zánik práva vymáhať daňový nedoplatok).
 - v prípade uplatnenia § 69 Daňového poriadku pri zániku, správca dane na zánik práva vyrubiť daň prihliada z úradnej moci bez vydania samostatného rozhodnutia,
 - ukončenie daňovej kontroly v prípade zániku nároku Daňový poriadok v § 46 ods. 9 písm. c) nepodmieňuje doručením protokolu ani iného dokumentu,
 - ukončenie daňovej kontroly zánikom nároku na vrátenie nadmerného odpočtu nastáva uplynutím času priamo zo zákona
- o žiadna písomnosť správcu dane nemôže, a to ani oznámenie či dokonca ani prípadné rozhodnutie správcu dane túto situáciu zvrátiť,
- ide o situáciu vymedzenú v § 63 ods. 1 Daňového poriadku slovami „ak tento zákon neustanovuje inak.
- o preto ak sa domáhal ďalšieho konania vo veci daňovej kontroly, mal využiť ustanovenie § 66 Daňového poriadku, sťažnosť v zmysle zákona o sťažnostiach, resp. podať podnet prokuratúre.

10. Záverom žalovaný navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a žalobu zamietol. Tiež navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách konania rozhodol tak, že náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania neprizná.

B)

11. Vo svojom vyjadrení z 20.07.2015 (č.l. 46) žalobca zrekapituloval skutočnosti známe odvolaciemu súdu tak z daňového ako aj zo súdneho spisu. Tiež citoval množstvo dotknutých ustanovení.

Ďalej žalobca zdôraznil nespornosť faktu, že žalovaný de facto ale i de jure v rozpore so zásadou právnej istoty a stability rozhodol o nároku žalobcu avšak o tejto skutočnosti nevydal žalovaný žiadne zákonné rozhodnutie.

12. Tiež si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo vyčíslenej hodnote 592,88 € + DPH.

13. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v jeho I. (Časti výroku ako správne právne posúdenie veci v celom rozsahu potvrdil a v jeho II. výrokovej časti zmenil tak, že žalovaného zaviazne na náhradu trov právneho zastúpenia a náhrady trov konania (refundácia zaplateného súdneho poplatku). potvrdil.

C)

14. Z odvolania zo dňa 22.06.2015 (č.l. 43) proti výroku rozsudku krajského súdu o nepriznaní náhrady

trov konania vyplýva, že žalobca žiada priznanie náhrady trov v celkovo vyčíslenej sume 1.093,53 €.

Svojím spôsobom a aj podľa názoru odvolacieho súdu právny zástupca žalobcu zmätočne poukazoval na rozsudok krajského súdu, ktorým mala byť žaloba zamietnutá, čo v prejednávanej veci nenastalo.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu do trov konania je dôvodné avšak odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je v meritornej časti výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

16. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v prejednávanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

17. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov, a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

18. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či je možné o nároku žalobcu na odpočítanie DPH nerozhodnúť ale iba túto skutočnosť v prípade vymedzenom v ustanovení § 79 ods. 6 Daňového

poriadku oznámi žalobcovi ako daňovému subjektu úradným listom, ako sa stalo v preskúmvanej veci. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

1) K odvolaniu žalovaného:

20. Medzi účastníkmi, a tento záver aj nepochybne vyplýva z odvolacích námietok žalobcu, je sporný postup žalovaného, ktorý prostredníctvom napadnutého úradného listu oznámil žalobcovi, že nakoľko žalobca neumožnil vykonať daňovú kontrolu, tak nastúpili účinky predpokladané v ustanovení § 79 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z.z., t.j. že zanikol nárok žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu.

Krajský súd v súlade s argumentáciou žalobcu napadnutý úradný list zrušil ako nepreskúmateľný, nakoľko trvá na názore, že správca dane má povinnosť nahradiť napadnutý úradný list rozhodnutím, ktorá forma by zodpovedala zákonným požiadavkám (§ 63 ods. 1 Daňového poriadku) na priznanie práv daňovým subjektom.

21. V uvedenej súvislosti musí Najvyšší súd predovšetkým poukázať na čl. 1 ods. 1 veta prvá (princíp právneho štátu) ako aj čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorých existuje legitímne očakávanie účastníkov konaní pred orgánmi štátnej moci, že o návrhoch (žiadostiach) jednotlivcov budú rozhodovať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Je ďalej nepochybné, že Daňový poriadok svoj účel vymedzuje prostredníctvom § 1 ods. 1 ako úpravu správy daní, práv a povinností daňových subjektov a iných osôb, ktoré im vzniknú v súvislosti so správou daní. Samotnú správu daní potom Daňový poriadok definuje (§ 2 písm. a/) najmä ako postup kompetentných orgánov súvisiaci so správnym zistením dane podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov, pričom súčasťou správy daní je nepochybne daňové konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov (§ 2 písm. c/).

22. V preskúmvanej veci bola na základe oznámenia z 11.04.2014 začatá daňová kontrola, avšak po zistení, že žalobca nemal umožniť jej priebeh (naplniť účel), bola daňová kontrola po 6 mesiacoch v zmysle § 79 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z.z. a § 46 ods. 9 písm. c) Daňového poriadku ukončená s dôsledkom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu.

Najvyšší súd porovnaním takto stanoveného následku za príčinu a ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že zánik nároku na vrátenie nadmerného odpočtu je viazaný na nežiaduce správanie jednotlivca, t.j. daňového subjektu, ktoré spočíva v neposkytnutí dostatočnej súčinnosti na naplnenie účelu daňovej kontroly. Na základe uvedeného si preto osvojil názor, že takýto zánik nároku je majetkovým postihom (sankciou) daňového subjektu, ktorý ho obmedzuje v jeho ústavou garantovanej základného práva disponovať so svojim majetkom (čl. 20 ods. 1 veta prvá ústavy).

23. Orgány verejnej správy pri výkone svojej pôsobnosti používajú rôzne právne nástroje (viď hore uvedený čl. 2 ods. 2 ústavy) na dosiahnutie splnenia im zverených úloh.

Úlohou správcu dane je vyššie vymedzená správa daní, v rámci ktorej je oprávnený rozhodovať o právach a povinnostiach daňových subjektov a to s konštitutívnymi alebo deklaratórnymi účinkami. Je možné so žalovaným súhlasiť, že v niektorých zákonných situáciách nastávajú účinky predvídané zákonodarcom „ex lege“ (zo zákona), a nie je potrebné rozhodnutie v konkrétnej veci vydávať.

24. Je tiež pravdou, že Daňový poriadok prostredníctvom § 46 ods. 9 písm. c) a ani iného ustanovenia výslovne neukladá správcovi dane povinnosť vydať rozhodnutie o zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu a z ustanovenia § 63 ods. 1 Daňového poriadku vyplýva, že ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím.

To nič však nemení na povinnosti správcu dane rozhodnúť aj o nepriznaní majetkového daňového práva, hoci toto nepriznanie má právny základ v jeho zániku.

25. Avšak v ustanovení § 79 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z.z. sa pre zánik nároku (t.j. aby došlo k zákonnému zásahu do práv žalobcu) nachádza neprehliadnuteľná podmienka (*conditio sine qua non*), t.j. „ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia“ a jej naplnenie musí žalovaný a s ním prvostupňový orgán odôvodniť. V súvislosti s uvedeným aj pre Najvyšší súd potom vyplýva záver, že ide o konštitutívne daňové rozhodnutie.

Na tomto mieste musí Najvyšší súd upozorniť žalovaného v súvislosti s jeho argumentáciou popierajúcou nutnosť vydania rozhodnutia v preskúmvanej veci, že právna doktrína rozlišuje rozhodnutia orgánov štátnej moci, ktoré iba z dôvodu právnej istoty potvrdzujú, že skutočnosť predpokladaná zákonom v realite nastala, a naopak rozhodnutia, ktoré odôvodnením splnenia zákonom stanovených podmienok priznávajú či odoberajú subjektívne práva.

26. Preto sa Najvyšší súd nestotožnil s odvolacím dôvodom, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

2) K odvolaniu žalobcu do trov konania:

27. Vo svojom odvolaní sa žalobca domáhal priznania náhrady trov konania vo vyčíslenej výške 1.093,53 € s poukazom na úspech v konaní (§ 250k ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd má z rozsudku krajského súdu preukázané, že krajský súd, hoci uznal úspešnosť žalobcu v jeho konaní, tak mu v zmysle odôvodnenia na str. 7 rozsudku „náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si do vyhlásenia rozsudku náhradu trov konania neuplatnil (§ 250k ods. 1 O.s.p.)“.

28. Zo súdneho spisu má Najvyšší súd preukázané, že právny zástupca si v zákonnej lehote prostredníctvom prípisu 05. marca 2015 (č.l. 19) uplatnil trovy prvostupňového konania vo vyčíslenej výške 296,44 €, čo asi pozornosti krajského súdu ušlo. Preto Najvyšší súd toto napravil tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Avšak hore požadovanú sumu 1.093,53 € nebolo možné žalobcovi priznať, nakoľko toto vyčíslenie bolo do dispozície súdu doručené až 24.06.2015, t.j. mimo 3- dňovú zákonnú lehotu. Rovnaký záver odvolacieho súdu platí aj pre podanie žalobcu z 30.04.2015, ktoré bolo na krajský súd doručené v zmysle podacej pečiatky až 11.05.2015 (č.l. 36).

Podľa § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v citovanom znení o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom

prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V.

29. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že postup žalovaného má také nedostatky, ktoré nie sú zlučiteľné s dobrým výkonom verejnej správy v zmysle obsahu čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

30. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery vyššie uvedené, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

31. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava daňového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

32. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. Rovnako ako hore aj v prípade priznania náhrady trov právneho zastúpenia v odvolacieho konania je podmienkou pre ich priznanie ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 -dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

33. Výška priznaných náhrad trov odvolacieho konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 20.07.2015 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísлил a voči správnosti ktorých neboli vznesené námietky:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie odvolania (15) 1 úkon práv. pomoci 139,83 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

2. z náhrady 20 % DPH

tzn. v celkovej sume: 177,86 €

34. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c

ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 22.06.2015 (č.l. 43), ktorý je súčasťou súdneho spisu krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).